

МАКЕДОНСКАТА САГА

Загреани парламентарни столчиња, вжештени глави, жестока собраниска дискусија за Предлог-законот за употреба на симболите на етничките заедници, откриени големи количества нелегално оружје (Долно Блаце, Брест). Забранет пристап на полицијата во Брест, запоседнато Кондово од Адем Красниќи, потпомогнат од Косово...

Вака накратко можеме да го опишеме сè она што деновиве се случува на македонската политичка и безбедносна сцена. Можеме ли да најавиме жешко политичко лето? Ако внимателно ги анализираме последниве настани, тогаш одговорот на ова прашање би бил потврден. Но, следствено по тоа нормално е да си го поставиме и следното прашање: "ќе извлечеме ли жива глава" од оваа политичка жештина или, пак, ќе имаме реприза на крвавото сценарио од 2001 година?

Најавите дека ќе се евакуираат децата од Брест (селото на командант Бреза), а возрастните ќе се мобилизираат за да го бранат селото, ако полицијата повторно спроведе акција за пронаоѓање на Бреза, се доволен мотив граѓаните да се посомневаат дека довчерашните команданти на УЧК подготвуваат реприза на 2001 година. Акцијата во Брест ја влоши и онака крвката безбедносна ситуација која, како што ќе каже Џезаир Шаќири (Национална демократска партија), кој до вчера беше во планините, е надвор од контрола и личи на состојбата во Кондово. Веќе е видно сценариото Албанците да се покажуваат како невини жртви малтретирани од полицијата. И повторно меѓународната заедница добива лажен впечаток за невините Албанци. Шаќири знаеше да обвини дека наводно полицијата го малтретирала населението во Брест, но "заборави" да каже од каде толкаво оружје во куќата на Хамди Бајрамовски-Бреза. Во оваа држава одамна се измешаа улогите. Шаќири му објави војна на министерот за внатрешни работи. Албанците можат нас да нè нарекуваат славномакедонци, или не знам како, а ние на "секој нивен подаден прст им даваме цела рака". До кога "командантите" ќе ни се закануваат и ќе ни ја контролираат територијата?

Ако на сè ова се додаде и фактот дека тешко ќе оди усвојувањето на Законот за употреба на симболите на етничките заедници, поконкретно, употребата на знамињата, тогаш не е ни чудно ако се реализираат предупредувањата за ескалирање на ситуацијата во Гостивар. Тоа е градот каде што во 1997 година се случија немили настани поради желбата на Албанците да го истакнат своето знаме на државните институции. Оттогаш па до денес, односно веќе петнаесет години од самостојноста на нашава држава, албанскиот орел постојано ги подгрева тензиите и се заканува за ескалирање на ситуацијата. И додека експертите предупредуваат дека знамето на етничката заедница не смее да биде идентично со знамето на туѓа држава, бидејќи означува туѓа територија и нарушување на територијалниот интегритет и суверенитет, некој се обидува на "мала врата" да го протне како дел од Рамковниот договор. Неговото усвојување ќе овозможи во нашата држава да се веат знамиња на други држави, па така нормално е кога странец ќе дојде во нашава земја, да си го постави прашањето во која држава се наоѓа? Никаде во светот пред владините институции на ниту една земја не се вее знаме на друга суверена земја. Ако се дозволи вакво нешто тоа ќе значи постоење на држава во држава, а за тоа идните генерации нема да ни простат. Реални се стравувањата за злоупотреба на овој Закон, доколку се усвои, односно граѓаните се плашат дека орелот ќе почне да се вее и во оние делови каде што Албанците се 20 отсто (иако во Предлог-законот е предвидено албанското знаме да вее во оние средини каде се 50 отсто).

Во Арачиново веќе никна дивогоградба-споменик на загинатите борци на ОНА, чии три столба се симбол на териториите на Албанија, Косово и Илирида. А локалните власти се фалат со децентрализацијата и коментираат дека за вакво нешто е надлежна самата општина. Ова е лош сигнал за почетокот на децентрализацијата, односно пренесувањето на ингеренциите на локалните власти.

Но, не само тоа, Македонците со новата територијална организација на единиците на локалната самоуправа се најдоа во ситуација да бидат малцинство во сопствената држава. Всушност, новата територијална поделба, како што предупредува експертите, беше направена врз етничкиот, а не географскиот принцип.

Ни останува уште Законот за употреба на јазиците на етничките заедници. Македонците во иднина ќе мораат да бараат преведувачи ако сакаат да му се обратат на градоначалникот во општината каде што етничките заедници се мнозинство. Ништо нема да нè изненади кога еден ден главниот град ќе ни осамне со две имиња, кога во западниот дел на државата, но и онаму каде етничките заедници се мнозинство, ќе имаме промена на имињата на училиштата, улиците...

И сè некако во името на тој Рамковен договор Албанците во оваа држава бараат преку "леб-погача". Дали Македонија со овој срамен Договор ја изгуби моќта да одлучува за својата иднина?

Тука ни е проблемот и со нерешениот статус на Косово и демаркацијата на северната граница. Постои и стравување дека независноста на Косово негативно ќе се одрази врз стабилноста на Македонија.

Во исчекување на епилогот од собраниската седница за знамињата, си го поставуваме прашањето дали Македонија (примерот со притисокот од Грција), повторно ќе си го промени државното знаме и до кога други ќе ни ја кројат судбината?

Од основачот Горѓија - Џорџ Атанасоски